

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий Комунар

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Пам'ять— вічна

Промова Генерального секретаря ЦК КПРС товарища М. С. Брежнєва в Тулі нікого не залишила байдужим. І не тільки тому, що в ній говориться про героїзм, подвиги захисників міста в роки Великої Вітчизняної війни. Вручення високої нагороди ще раз стверджує: нічого не забутий, ніщо не забуто! Пам'ять людська вічна, священна.

Пам'ятаючи про героїв, і сьогодні уряд Радянського Союзу, весь радянський народ сповнені одного прагнення — зберегти на планеті мир, щоб справа не дійшла ні до першого, ні до другого ядерних ударів, щоб взагалі не було ядерної війни.

Політика нашої країни, Комуністичної партії — курс не на перевагу в озброєнні, а на його скорочення.

Чисте небо над нашими полями, містами і селами. Щодня зайняті мирною працею мільйони людей. Приємно відчувати себе часточкою радянського народу, наймирнолюбнішого народу світу.

Сьогодні, в дні трудової вахти на честь 60-річчя Великого Жовтня, кожен член нашого комсомольсько-молодіжного колективу прагне працювати якнайкра-

ше. Чи є більше щастя, ніж займатися мирним трудом!

Г. ЧЕРНЕНКО,
доярка колгоспу імені Шевченка
Новоукраїнського району.

Нам дбати про майбутнє

Пам'ятає хвилюючі слова товарища Леоніда Ілліча Брежнєва до жителів Тули, віддаючи — міста-героя: «Вашу радість, вашу гордість поділяють сьогодні всі радянські люди!»

Закарбувалися у нашій пам'яті слова, сказані Леонідом Іллічем під час вручення «Золотої Зірки» голові Тульського міського комітету оборони, першому секретареві обкому партії в ті суворі часи випробувань В. Г. Жаворонкову, про те, що партія пам'ятає героїв, їхні подвиги незабутні для народу. І досі ми радіємо звісткам, коли нагороди знаходять своїх героїв — через тридцять з лишком літ після Великої Вітчизняної.

Ми працюємо втроях на одній — одній з найважливіших — операції шиття: робимо оздоблювальну строчку. І я, і мої подруги — швачки Алла Зубова, Віра Бєзз не зуміли б так майстерно працювати, оволодівати тонкощами операції, якби не було широкершої товариської взаємодопомоги. Чесне слово, приємно (і відповідально), коли у п'ятому цеху ставлять за приклад нашу перозлучну комсомольську трійцю. Від нашого вміння, від успішної роботи всіх ділчат у цеху залежить якість продукції фабрики. І ми не просто радімо, коли дізнаємося про присвоєння державного Знака якості ще одному виробу, а й відчуваємо: це наших спільних рук справа.

Я недавно повернулася в колектив після річної відпустки — в сім'ї виростає дитя; прийняли мене так, наче чекали щодня. Як молодій матері, мені ще більше додали сил і впевненості слова товарища М. С. Брежнєва про те, що «безпекою своєї країни, безпекою наших союзників ми ніколи не поступалися і не поступимося».

Нам, молодим, дбати про майбутнє нашої планети, щоб було воно світлим і мирним. Так мислять мої друзі, так мислю і я перед вступом кандидатом у члени партії.

Л. ДАР'ЄВА,
швачка цеху № 5 Кіровоградської
тканинної фабрики.

23 січня мінає 50 років
з дня створення (1927)
Теоавіахіму (з 1951 р. —
ДТСААФ СРСР).

МИРНИЙ ЩИТ ВІТЧИЗНИ

Юнак готується стати воїном. Він знає, що йому треба бути сильним і мужнім, готовим до найважчих випробувань. Колишній фронтовик, який став його першим наставником, нагадує шістнадцятирічному юнакові ще й про те, що він має озброїтися і військово-технічними знаннями. І хлопець іде в дтсаафівський клуб. Зі спортивної секції він виходить відмінним стрільцем, в автошколі отримує посвідчення водія. А його друзі перед призовом до армії вже раділи і мотористи, мотоциклісти і авіамоделісти. Так, клуб ДТСААФ є для молоді справжньою школою гарту. Вже через кілька місяців армійської служби сюди в дтсаафівську організацію надходять листи з військових частин. Командири сивально відзиваються про молодих воїнів, котрі швидко стали класними спеціалістами, спортсменами-розрядниками. В цьому чимала заслуга й фронтовика, який був у первинній організації оборонного товариства наставником шістнадцятирічного хлопця.

Так було тоді, в перші роки діяльності Теоавіахіму, такі традиції й тепер, коли ДТСААФ відзначає свій піввіковий ювілей. Теоавіахімівські клуби виховали О. І. Поквишкіна і І. М. Кожедуба, О. І. Молодого і О. П. Маресьєва. Начальник обласного штабу походу молоді «Шляхами слави батьків» Герой Радянського Союзу В. О. Верхоланцев, виступаючи перед юними кіровоградцями, згадає свої перші уроки мужності в школі оборонного товариства. На Україні їх було дев'яносто — дев'яносто вихованців аероклубів, котрі в роки Великої Вітчизняної війни удостоїлися звання Героя Радянського Союзу.

15 січня ми розповіли читачам «Молодого комунара» про подвиг бійців-мінерів, які після визволення нашого краю від німецько-фашистських загарбників добровільно прийшли на теоавіахімівські курси, щоб потім винести на своїх руках тисячі кілограмів смертоносного металу, залишеного окупантами, і запобігти небезпеці, що чатувала на сім'я і жінця, на хлоп'я, котре вибігло на шкільне подвір'я. Це теж був вияв мужності і героїзму, вірності рідній Вітчизні.

Нині ДТСААФ — це більш масове товариство, яке активно сприяє зміцненню обороноздатності країни і підготовці трудящих до захисту Батьківщини. Тільки в нашій області за останні два роки підготовлено понад 30 тисяч спортсменів-розрядників, 11 майстрів спорту, 51 кандидат у майстри, 319 першорозрядників. Дтсаафівські команди Кіровоградщини взяли участь у 20 фінальних республіканських змаганнях VI Спартакіади народів СРСР, де дев'ять разів потрапляли в десятку найсильніших. Щороку дтсаафівські організації області готують для народного господарства до 35 тисяч технічних спеціалістів.

Оборонні колективи з активною участю комсомольських активістів проводять велику роботу по військово-патріотичному вихованню молоді. В університетах молодого воїна, на пунктах початкової підготовки, в школах і клубах ДТСААФ, на підприємствах і в колгоспах, у навчальних закладах практикується лєнінські читання, вечори бойової слави, уроки мужності, воєнізовані спортивні ігри, походи юнаків і дівчат «Шляхами слави батьків». Сили і вунки колишніх фронтовиків, глибоко усвідомлюючи свій патріотичний обов'язок перед Батьківщиною, високо несуть знамено Країни Рад. І на кордонах радянської землі стоять надійні ґвардії, які навчилися міцно тримати мирний щит Вітчизни.

23 січня починається Всесоюзний місячник оборонно- масової роботи

ПРОГРАМА КОЖНОГО ДНЯ

Надаючи великого значення військово-патріотичному вихованню трудящих, молоді і з метою дальшої активізації військово-патріотичної роботи, секретаріат ВЦРПС, бюро ЦК ВЛКСМ і бюро президії ЦК ДТСААФ СРСР ухвалили з 23 січня по 23 лютого 1977 року провести традиційний Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи, присвячений 59-й річниці Радянської Армії та Військово-Морського Флоту і 50-річчю оборонного товариства.

Основні завдання місячника: посилення роботи по вихованню трудящих, молоді в дусі радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, високої пильності, готовності виступити на захист Батьківщини; глибоке роз'яснення і пропаганда лєнінських заповітів про захист соціалістичної Вітчизни, вимог XXV з'їзду КПРС, рішень партії та уряду про зміцнення обороноздатності країни, революційних і бойових традицій радянського народу та його Збройних Сил; виховання любові до армії і флоту; підвищення рівня підготовки молоді до служби в Збройних Силах; проведення масових оборонно-спортивних заходів.

Необхідно добитися, щоб місячник оборонно-масової роботи сприяв залученню молоді до занять військово-технічними видами спорту, активній участі первинних організацій і клубів ДТСААФ у зимовій спартакіаді з військово-технічних видів спорту. Приурочити до місячника масові старті змагань з комплексу ГПО.

У зв'язку з 50-річчям ДТСААФ широко пропагувати патріотичну діяльність оборонного товариства, його історію, мету і завдання.

Всю роботу в ході місячника необхідно проводити під знаком мобілізації трудящих і молоді на гідну зустріч знаменної дати — 60-річчя Великого Жовтня.

У стрільсько-спортивному клубі обласного комітету ДТСААФ.

На фото: інструктор клубу, майстер спорту Григорій Васильович ЧЕРНЯВСЬКИЙ (справа) веде заняття зі стрільського спорту з восьмижильничними восьмирічної школи № 1 м. Кіровограда Тетяною ПУЗІРЬОВОЮ та Наталією НАСІВАНКО.

Фото В. КОВПАКА.

ДО МОСКВИ

З Кіровограда до Москви виїхала група молодих переможців у соціалістичному змаганні стартового року п'ятирічки, які відзначилися на першому етапі трудової удільної вахти на честь 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Тих, хто вибором право сфотографуватись у Кремлі, — 38. То — юнці і дівчата різних професій, а єднає їх одне: у кожного за минулий рік вагомий спослужний список: ударних трудових справ. Молодий комуніст Василь Брозинський з колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району вносив 306-гектарну площу і накопив 91 800 центнерів цукрових буряків. Микола Малиця з колгоспу імені Карла Маркса Петрівського району комбайном СК-4 намолотила 8665 центнерів зерна і посів друге місце серед молодих жінок Кіровоградщини. Групокомсорт комсомольсько-молодіжного колективу птахозаводу колгоспу імені Ілліча Новомиргородського району Любов Стишко реалізувала 2100 тисяч яєць, що на 780 тисяч штук більше, ніж передбачала. Шліфувальниця Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, лауреат премії Ленінського комсомолу Юлія Євтушенко план першого року п'ятирічки виконала і грудня минулого року.

У лютому, черні та липні до Москви фотографуватись у Кремлі відбудуть групи службовців, учнів середніх шкіл і профтехучилищ, групи студентів.

Ю. СТОРЧАК.

РОЗГЛЯНУВШИ підсумки роботи комсомольських організацій республіки по забезпеченню активної участі комсомольців і молоді у виробництві та заготівлі кормів для громадської худоби, секретаріат ЦК ЛКСМУ, колегія Міністерства сільського господарства УРСР, Міністерства радгоспів УРСР, Міністерства харчової промисловості УРСР і президія Республіканського комітету професійних робітників та службовців сільського господарства й заготівель визнали переможцем серед районних комсомольських

ВИЗНАЛИ ПЕРЕМОЖЦЕМ

організацій і представили до нагородження перехідним випуском ЦК ЛКСМУ України Бобринецькому району комсомольську організацію. Комсомольську організацію колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району визнали переможцем серед первинних комсомольських організацій і представили до нагородження Почесною грамотою ЦК ЛКСМУ.

На заготівлі кормів для громадської худоби в Бобринецькому районі постійно були зайняті 300 юнаків і дівчат, 19 комсомольсько-молодіжних ланок. Вони заготовили 920 тонн сіна, 3885 тонн сінажу, 32 920 тонн солом, 79 730 тонн снігосу, 600 тонн вітамінізованого трав'яного борошна.

Тринадцять кормодобувних ланок діяли в колгоспі «Дружба» Новоукраїнського району. Для громадської худоби вони заготовили 8158 тонн грубих і 41 535 тонн соковитих кормів.

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

МАЙСТРИ ВЧАТЬ МАЙСТЕРНОСТІ

Багато років існує на Олександрійському електромеханічному заводі рада наставників. Очолює її комуніст, ветеран праці Іван Демидозич Дудко. Під його керівництвом цей орган виховання створив свої пости на кожній ділянці, в кожному цеху. Нині на заводі 218 наставників навчають і виховують близько 300 молодих робітників. За минулий рік наведено різні спеціальності 498 юнаків і дівчат, вони вже працюють самостійно.

На заводі проведено огляд-конкурс підготовки та підвищення кваліфікації молоді, в якому взяло участь 1112 чоловік. Такі конкурси стали вже традиційними, так само як і дні

наставника. Ці дні — кожного четверга. На них — і посвячення в молоді робітники, і збори, і диспути. В цей день на завод приходять учні середніх шкіл і технікумів міста, наставники знайомлять їх з роботою колективу заводу, його історією і перспективами, кращими виробничниками.

Партійна й комсомольська організації разом із завкомом профспілки виконують велику роботу по вихованню учнів. Створено спеціальний учнівський цех, де готуються для підприємства токарі і штампувальники.

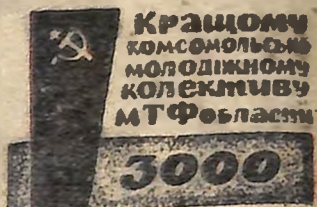
Ми заходимо з головою ради наставників І. Д. Дудком в інструментальний цех. Біля верстата схилив-

ся майстер, фрезерувальник В. П. Кирпича. Поруч, біля іншого верстата, працює молодий робітник Е. Конопльов (фото вгорі). На якусь мить майстер підійшов до нього, порадив, як краще обробити складної конфігурації деталь.

Неподалік цього цеху в чистому, яскраво освітленому приміщенні працюють переважно дівчата. Ось ділянка складання блоків. Напередодні Дня Конституції молодим складальницям Н. Шароварі, Н. Іванченко, З. Кучеренко та С. Виходець було надано почесне право виготовити ювілейний, 100-тисячний блок. Наставниця Р. І. Лісозицька постійно дбає про те, щоб її вихованки успішно виконували змінні завдання. Ось і зараз ми застали її на робочому місці, де працюють З. Кучеренко, Н. Іванченко, Н. Шаровара (фото внизу, зліва направо).

Р. ГРАНОВСЬКИЙ.
м. Олександрія.

ЗАВИДНА
СТАЛІСТЬ

Підбито підсумки соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів молочнотоварних ферм Кіровоградщини за минулий рік

Коли минулого року на початку сільськогосподарського періоду знизилась продуктивність стада, нездача не викликала розгубленості у членів комсомольсько-молодіжного колективу радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату (групокомсорт Я. Андрушакевич). Вони робили все, щоб узимку — при мінімальному витрачанні кормів і алітків — привикористанні кормів дешевих отримати максимальні надоті. І досягли мети: в першому році десятиріччя вибороли приз газети «Молодий комунар» «Кращому комсомольсько-молодіжному колективі МТФ області». Молоді майстри машинного доїння мали по 4075 кілограмів молока від кожної корови.

З олександрівцями впровадж трьох кварталів за першість змагалися доярки колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району, де групокомсорт Ганна Гринь. Але на фініші року поступилися не тільки олександрівцям, а й комсомольсько-молодіжному колективі колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району, очолюваному групокомсортом Володимиром Міщенком. У бобринчан надій від корови становить

3898, у новгородківців — 3695 кілограмів.

Стрімкий розгін на старті п'ятирічки взяли комсомольсько-молодіжні колективи радгоспу «Олександрійський» Олександрійського, першої і другої ферм колгоспу «Перше травня» Маловисківського, «Маяк» Знаменського районів, у яких середні надоті від кожної корови перевищують 3300 кілограмів.

Дальші місця у змаганні посіли колективи Ульяновського відділка радгоспу Маловисківського цукрокомбінату, колгоспу «Більшовик» Гайворонського району, Новоселицького відділка радгоспу Ульяновського цукрокомбінату. Вони подолали 3200-кілограмовий рубіж, а тритисячний перевищили майстри машинного доїння Ульяновського відділка радгоспу Ульяновського цукрокомбінату, колгоспів «Росія» та імені Ульянова Голованівського району.

Нижчі показники, ніж у попередні роки, мають колективи Новоукраїнського, Онуфріївського й Долинського районів, значно відстають від передових колективів ферм Кіровоградського та Устинівського районів.

ЗНОВУ
УСПІХ

Напередодні 59-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції приз газети «Молодий комунар» «Першій молодій чотиритисячній Кіровоградщини стартового року десятиріччя» дістав постійну прописку: колгосп імені Мічуріна Новгородківського району. Його володарем стала Тетяна Ковтун, яка першою серед молодих майстрів машинного доїння Кіровоградщини отримала 4000 кілограмів молока від кожної корови. Така ганя тривала. Успіху, як і два роки тому, досягла Ольга Козаченко з Ісватківського відділка радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату. Минулого року вона надотіла від кожної корови по 4794 кілограми молока. Тетяна Ковтун має другий результат. Третє місце у Надії Макенченко з колгоспу «Перше травня» Маловисківського району.

У десятку кращих молодих майстрів машинного доїння області ввійшли також і Галина та Ольга Поклади з колгоспу імені Леніна Долинського, Володимир Мисенко і Галина Олєфіренко з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького, Надія Третякова з колгоспу «Перше травня» Маловисківського, Марія Гуцалюк з радгоспу Перетисівського цукрокомбінату Голованівського, Зоя Палахотинська з колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району.

НАШУТІ
ВІТРИЛА

Дротин біжать удаль тремліиво.
Гіллястий дуб шумить край лану.

І плив шовковий переливи,
Непаче хвилі в океані...
О краю рідний колосковий!
Моя ти пісня колиськова,
Любов моя, життя і сила,
Мої напружені вітрила!

МОЛОДИСТЬ

Небо синє,
Синя даль,
В шугальці
Така ж подя.
Мила. Милій.
Шлях — один.
В думках-мріях —
Світла синь.

— От би хлопчик...
— От би син...
Сині очі.
Сині сини...

РУЧАЯ

Все тече, все журить
Нездатний ручай.
— А ти чий?
— Та нічий.
— Ну течи. Виручай.
Очерет виручай,
Голубів, і синіх,
І каштановий гай,
Що тебе оточив.
Ти, струмок, не забудь
І сусідки-річки:
Йй могутність дають.
Негамовні струмки.
І не бійся, потік,
Що зупиниш свій плін.
Безконечний тайй вік:

Ти — з глибоких глибин:
Я співаю тебе
І невтомність твою.
Скільки вас, нічійх,
Негучних ручаїв,
Живить землю мою!

ЦЕ ЩАСТЯ — ПОРУЧ ТИ

«Я всіх рятую. Всіх», —
Сказала ти сьогодні.
В ясних очах твоїх
Світлалась добра гордість.
У тих словах — душі
Твоєї чуда рвильність.
Я знаю: ти єшійши
Подати руку вірну
Тому, хто у біді.
Хто просить допомоги...
Це щастя — поруч ти.
Це щастя — у житті
Знайти свою дорогу.

ГОРІХ ПІД ВІКНАМИ

Стоїть он там
Будинок-хата.
Під вікнами —
горіх кристалний.
Знайомі тінь
в кімнаті...
Та як туди зайти,
в ту хату?
Чого?

А вам павіщо зійти?

ДІАЛОГ

— Ти не клич, не мани,
До гріха не схилай:
Не бупає весни,
Як під снігом земля.
— Не зову, не маю
І не хочу гріха:
Не дай згаснути вогню,
Що уже затуха.

Роман ПОПОВИЧ

ШКОЛА МУЖНОСТІ І ГАРТУ

50
ЛТСААФ

У номері газети «Соціалістичний наступ» за 5 липня 1933 року було опубліковано статтю «Організувати в Єлисаветграді школу планерів». Підкреслювалося значення планеризму для зміцнення бойової могутності Військово-Повітряних Сил, повідомлялося, що міська рада Тсоявіахіму отримала два планера.

А коли відзначали День Повітряного Флоту, право здійснити політ над містом надали кращим виробничникам. Шестеро з десяти шаснівців — комсомольці-ударники, активісти оборонного товариства, які працювали на заводі «Червона зірка».

Комітет комсомолу міста того дня розгорнули активну роботу по збору коштів на будівництво ескадрилі імені П. П. Мостишева. Тоді ж було відкрито планерну школу. А через рік з допомогою військових авіаторів четверо комсомольців міста напередодні свята здійснили стрибок на парашутах з висоти 1000 метрів. Це — секретар міськкому комсомолу Мєєрцун, ватажок комсомольців «Червоної зірки» Андрєєв, заступник голови міськради Тсоявіахіму по роботі з молоддю Ратушний і студент педінституту Буфалов.

КЛИКАЛО НЕБО

У «Соціалістичному наступі» було вміщено фотознімок чотирьох сміливців. Тут же, в замітці «Перші бійці за опанування повітря», розповідалося, що вони першими склали нормативи на значок «Готовий до праці та оборони», стали ворошиловськими стрільцями.

Ще через рік у парку культури імені В. І. Леніна заклали перший камінь фундаменту під майбутню парашутну вишку. Її стали червонозирівці. З 35-метрової висоти 18 серпня 1933 року понад тридцять спортсменів здійснили захоплюючі стрибки. Парашутний спорт здобув серед молоді небачену популярність. До 1937 року з цієї вишки було здійснено 25 тисяч стрибків.

Свою майстерність продемонстрували 2457 тсоявіахімців, у тому числі 1381 жінка.

Водночас дія і авіаклуб, де льотну справу освоювали 48 пілотів, які пройшли підготовку як планеристи і парашутисти. Серед цих ситуацій була й молода робітниця Раїса Правда, котра у вільний від роботи час училася літати на планері і вирішила стати льотчицею.

«З планера я пересяду на літак, — писала дімшма, — і коли ворог посміє напасти на наші кордони, я, як і тисячі інших льотчиків, зі свого літака битиму ворога на його ж території...»

На жаль, нам не відомо, як склалася подальша доля цієї комсомолки. Але ми знаємо, що з аероклубу вийшли справжні аси. І серед них — наш прославлений земляк-герой Радянського Союзу О. Ю. Мазуренко.

Іх кликало небо. Тут вони вчилися мужності. Тут вони прославили себе в боях з ворогом.

С. ОЛЕРСЬКИЙ,
член Тсоявіахіму з 1927 року.

ДОРОГА
У НИХ
ТАКА

Я так думаю: якщо твій учень правильно вибрав свою дорогу в житті, значить, учитель у нього був непоганий. І тому інші, оцінюючи роботу первинної організації ДТСААФ, одразу сам себе запитує: а де ж ті, хто ще зовсім недавно приходив на уроки мужності чи на заняття технічних гуртків? Офіцерами Радянської Армії стали Сергій Загородний, Микола Іванюк, Сергій Жемітов, Олександр Малицький, Олег Фомінов, до військових академій та училищ вступили Володимир Темінов, Олександр Фесун, Олексій Добришський та інші наші вихованці. Вибрати професію допомогли їм дтсаафівські активісти...

Готуючись до 50-річчя оборонного товариства, ми провели в школі бесіди, лекції, тематичні вечори, організували перегляди кінофільмів військово-патрістичної тематики. Наприклад, для учнів 8—10 класів улаштували вечір бойової слави «Перемагають сильні, сміливі, озброєні зброєю». Перед учасниками вечора виступив вихованець Тсоявіахіму В. М. Колосов. Він розповів учням про те, як комсомольці 30-х років готувалися до армійської служби.

На честь знаменної дати ми провели військово-спортивні змагання юних дтсаафівців. На вогнепальний рубіж вийшли 270 членів оборонного товариства. Найкращі результати тут мали Олексій Краєв, Володимир Богомазюк, Олексій Зверев, які вибили по 44—45 очок з 50 можливих.

Напередодні свята ми підняли підсумки соціалістичного змагання дтсаафівців. І ось уже рапорт: підготовлено 316 значківців ГПО, 273 спортсмен-розрядники, всі комсомольці школи склали залік з кузової стрільби.

Червоні слідом за своїми керівниками Фропшиною Кузьмівною Глушчиною лише за один місяць, минулого року розшукали близьких і рідних десяти воїнів, що лизали пил прапора від ворога. І сагітарна дружина школи з нагородами, бо на міських змаганнях вона завдала перша.

І. ДОРОШІН,
учитель Світловської середньої школи № 4.

ВІВ У БІЙ КОМІСАР

Гвардії полковник запасу Антон Антонович Бородай багато років піддав службу в авіації. І ветеран вважає своїм обов'язком розповісти молоді про героїчну боротьбу радянського народу проти німецько-фашистських загарбників, про мужність і відвагу однополчан.

Нещодавно Бородай завітав у гості до вихованців Світловської міської середньої школи.

Затамувавши подих, юнаки і дівчата слухали виступ колишнього комісара 147-го винищувального авіаційного полку, що тримав ворога в Заполяр'ї.

— Ще коли був у школярем, мене заповонила мрія стати авіатором. Майстрував моделі планерів, літаків, випробовував їх у ділі, — почав свою розповідь ветеран війни.

...Закінчивши всім класів, юнак пішов на завод електромонтером. Як одного з кращих виробничників його послали в Мурманськ до робітфаку. Тут він вступив до лав Тсоявіахіму. Хлопець відвідував стрілецьку секцію і радіогурток, самостійно конструював радіоприймачі. Тут став володарем значків «Ворошиловський стрілець».

Дізнавшись про те, що в місті є льотна школа та авіаційні майстерні, він після закінчення школи туди. Мадон був годинами із захопленням спостерігати крилаті машини. Робітники майстерні звалили до під'їзду юнака і навіть почали давати йому нескладні доручення: то гайку прикрутити, то болт.

1932 року юнака призвали в армію. Але вийшло так, що потрапив він не в авіацію, а в піхоту. Згодом йому вдалося таки добитися свого: закінчив Одеську школу пілотів, дістав призначення в авіаційну штурмову бригаду. Тут його прийняли в члени Комуністичної партії. Восени 1939 року з'єднання брало участь у визволенні Західної України та Західної Білорусії.

Коли німецько-фашистські полчани посули на нашу Вітчизну, полк, у якому служив Бородай, дислокувався в районі Ковеля. О четвертій ранку 22 червня по бойовій триволі комісар ескадрилі винищувального авіаційного полку підняв машини в повітря. Хоробрі соколи взяли курс до кордону.

Першого ж дня ескадрилі вступили в бій з гітлерівськими бомбардувальниками, що зробили наліт на аеродром. Три з них було збито. Одного з «хейнкелів» збив вихованець Тсоявіахіму Бородай, за що його нагородили орденом Червоного Прапора.

Та сили були нерівні. І комісар вивів з небезпечної зони всі машини. В небі

над столицєю України Бородай збив фашистського розвідника. В районі Харкова знищував живу силу і техніку ворога.

Навесні 1942 року Бородай переїздить з Південно-Західного фронту на Карельський, де він стає комісаром 147-го гвардійського винищувального авіаційного полку. Тут, у важких умовах Радянського Заполяр'я, і провів сім років війни.

Не раз доводилося комісарові дивитися смерті у вічі. А скільки було пережито за долю людей, що паля-опалі громилі ворога! Особливо щедрим на події для винищувального полку виявився 1944 рік.

Це було в жовтні. Радянська Армія йшла в наступ. Винищувачі дістали завдання прикривати наземні війська з повітря. Йшли на висоті двох тисяч метрів. Несподівано з-за хмар виринула група «юнкерсів». Комісар помітив їх першим і відкрив вогонь з гармат і кулеметів. Один бомбардувальник задимів і зрізався у свою машину. Так і вилетів на землю ворожий літак, огорнутий полум'ям і димом.

Дружно, злагоджено діяли радянські соколи. З однієї лінійки фашистських машин збили десять, не давши гітлерівцям скинути бомби на намічену ціль. За цей бій Бородай нагородили орденом Вітчизняної війни першого ступеня.

А якось винищувачі прикривали штурмовики, що «обробляли» передній край фашистів. Одночасно назустріч вийшла група гітлерівських літаків. Зав'язався повітряний бій. Один «мессершміт» навіс на машину Івана Павлова, льотчика, який щойно прибув у полк. Та комісарові вдалося збити фашиста і відвернути небезпеку, що навіисла над молодим пілотом.

На рахунок вихованця Тсоявіахіму 14 збитих ворожих літаків. Льотчик любив і поважав свого комісара, вважали за велику честь летіти з ним на виконання бойового завдання.

Про подвиги комісара не раз писала дивізійна газета «На страже Родины». Ось рядки із замітки «Гвардійська хвацька»:

«...29 жовтня над переднім краєм відбулося три повітряних бої, в яких льотчик-гвардієць знову виявив високий наступальний дух, показав чудову льотну майстерність. 17 радянських соколів зустріли в цьому районі 8 «Фокке-Вульфів», 4 «МС-109» і 11 «Ю-87». У запеклих сутичках гвардійці збили 8 ворожих літаків. Гвардійці офіцер Бородай, капітан Дмитрюк, лейтенант Пузанов і молодший лейтенант Данилевський збили по одному Ю-87...»

Вітчизна-мати високо оцінила ратні

подвиги вихованця Тсоявіахіму А. А. Бородай, удостоєний його 15 урядових нагород, серед яких три ордени Червоного Прапора, ордени Вітчизняної війни I ступеня і Червоної Зірки

А коли відкривали останні гарматні залпи, гвардії підполковник поїхав на курси в Академію імені Леніна. Потім продовжував службу в армії, виховував молодих асів, передаючи їм свій багатий досвід.

Ініціатором полковник запасу комуніст А. А. Бородай на заслуженому відпочинку. Та його часто можна побачити в первинних організаціях ДТСААФ, де він виступав зі спогадами про буремні роки війни.

У вільний час Антон Антонович береється за перо і пише спогади. 1965 року в Мурманському книжковому видавництві вийшла збірка «Це було на Далекій Півночі». Це — колективна праця згажників, що описали на Півночі. Назежне місце в книзі зайняв нарис Антона Антоновича «Биті тузи», в якому він розповідає про те, як радянські соколи били фашистських асів.

Бородай отримав десятки листів від піонерів 7-ї і 8-ї середніх шкіл міста Кілі-Явря Мурманської області. Юні льотчики просять надіслати їм усі дані про гвардійців, що поновили в тих місцях. І Антон Антонович розповідає про ратні подвиги своїх бойових побратимів.

В. ОЛЕКСАНДРОВИЧ.

РОБІТНИКИ кіровоградської фабрики «Побут-меблі» Тетяна Григорівна і Дмитро Ілліч Козловські проводжали свого молодшого сина до лав Радянської Армії. Батько сказав Вікторові:

— Я чекаю від тебе вітських вістей.

І син відповів:

— Ти можеш покласти-ся на мене.

Комсомолец був упевнений, що він стане справжнім воїном. Бо вже

УПЕВНЕНІСТЬ

МОЛОДШОГО

СИНА

тепер, перед армійською службою, мав чималий багаж військово-технічних знань. Віктор ознайомився з уставами Збройних Сил СРСР, склав заліки у спортивній секції ДТСААФ, став значківцем ГПО.

Незабаром батько отримав листа: «З тривалого маршу повернувся з вимпелом «Кращий воїн». А думаю, не витримаю... Добре, що до служби готуєшся...»

Коли Віктор Козловський приїхав додому у відпустку, на його грудях уже красувалося доблесті. Він був не просто класним спеціалістом, а майстром вищого розряду.

І ось кілька днів тому Дмитро Ілліч одержав нового листа від сина. Тут і фотографія — Віктор біля розгорнутого бойового прапора. Внизу напис командира військового підрозділу: «Нагороджую гвардії рядового Козловського Віктора Дмитровича за успіхи в бойовій і політичній підготовці, зразкову військову дисципліну та бездоганне виконання військового обов'язку».

Батько пишається сином.

І. СКРИНІК,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

... І перемагав кожен

МОТОКРОС. Жителі Компаніївки були свідками захоплюючих поєдинків спортсменів області з мотокросу. В цих змаганнях узяли участь команди ас-томобільних шкіл і спортивно-технічних клубів

ДТСААФ. Багаторазовий переможець республіканських змагань Олександр Костира (клас машин 175 куб. см) та Олександр Баранов (мопед—50 куб. см)

першими одержали найвищі нагороди на «домашній» трасі. А в класі машин 350 куб. см не мав собі рівних кіровоградець Олександр Сокурєнко.

Командою перемогли представники Компаніївки.

РАДІОСПОРТ. Два дні дтсаафівці області заповнювали турнірну таблицю «Полювання на лисиць». В особистому заліку найсильнішими виявились Лю-

бов Могильна (завод «Червона зірка») та Олександр Запорожець (інститут сільськогосподарського машинобудування), а в командному вперед вийшли представники Кіровоградського заводу радіовиробів.

БАГАТОБОРСТВО ГПО. Ці змагання проходили в трьох зонах — у Кіровограді, Знаменці та Ульяновці. Чемпіонами об-

ласті тут стали В. Соколовський (Кіровоградська зона), С. Варченко (Знаменська зона) та А. Юрченко (Ульяновська зона).

Команда Кіровського району м. Кіровограда набрала найбільшу кількість очок (199) і очолила турнірну таблицю, другими були багатоборці Олександрів (138 очок), третіми — спортсмени Ульяновки (121 очко).

В. МАЩУК,
суддя всесоюзної категорії.

ДОДОМУ —
3
МЕДАЛЯМИ

У Сумах фінішували фінальні республіканські змагання з мотогонок на льоду, які входять до програми першої зимової спартакіади, присвяченої піввіковому ювілею оборонного товариства — ДТСААФ. За Кіровоградчину тут виступали мотогопці Олександрівської автошколи ДТСААФ. Золотої медалі удостоївся майстер спорту Володимир Сущин. А Віктор Чмир став бронзовим призером. У командному заліку олександрівці посіли п'яте місце.

В. УФІМЦЕВ.

ПУЧОК КОЛОЧОК СПІВАЧКА

Одну Лопіну
Сивать послали вчитися
в столицю.

І ось,
Коли пробігло кілька літ,
Вона в село приїхала на звіт.
Грала у конярі, на коняшині,
А потім з блиском радості
в очах:
— Чекаю зауважень, ваших
слухаю.

Скажіть,
Чого мені не вистачає? —
Старенький Кінь,
Що вислухав її,
Тихенько мовив:
— Воля і швей.

ТУДИ І ЗВІДТИ

Явучи до загусу
вдвох ліском,
Ведмедиків:
— Скоріш, Мишко! —
Звідтіля її мов підмілило:
— Чого ти тягнешся. Бурмело!

ПОВАЖНА «ПРИЧИНА»

У літнім спеку
Півень біг за калупом
І Качку стрів.
Не Качку, а красуню.
— Без тебе я,
Моя риба без води. —
Сказав їй.
— А Курочку ж куди?
— Вже розлучився.
Мілиша, вража дочка!
Із Курочки
Зробилась рваном Квочка.

НА ЗБОРАХ

— Дали ми. — каже Сидір
Ніс, —
Над план чотириста коліс...
— На них же попутки нема...
— Ніхто ж не вимагає Кузьма.
— Дрибниці.
Нам не не загроза, —
До лоба руку той підніс. —
Ми вже по п'ятеро коліс
Чинити будемо до воза.

Борис ЧАМЛЯЙ.
ж. Кіровоград.

САТИРОСКОП

Комсомольсько-молодіжний колектив єдиного цеху контрольно-вимірних приладів та автоматизації Маловисківського цукрозаводу не забезпечує необхідними інструментами.

НА ЗЛО ПОСТАЧАННЮ

— Ну а тепер, Володусю, — сказала в день свого народження дружина, — мій дарунок-сюрприз! — Вона на хвилину зникла в іншій кімнаті, винесла величезний пакунок, перев'язаний червоною стрічкою...

Я нетерпляче розмотав його — і не повірив своїм очам. Викрутка! Справжня викрутка — моя рожева з блакитним поліском мрія, мрія всіх товаришів по роботі. Така була лише у начальника цеху, та й то він зламав її нещодавно. Оце дружина, оце молодці!

— Пусти, несамовитий! — пручалась вона, коли я крутив її в неї по кімнаті.

— А ось плоскогубці хороших не вдалося дістати, — сказала дружина по тому, як радість моя вгамувалась. — Можливо, наступного року...

Хлопці в цеху заздрили. Не у кожного ж є така викрутка, чи то пак дружина... Дехто взагалі холостий. Але я вважаю: не одружений — запрошує на день народження якомога більше друзів. На зло відділові постачання.

В. КИРИЛОВ.
слюсар.
м. Мала Биска.

ПАРАД АЛЛЕ!
ПАРАД, АЛЛЕ...

НЕПОВОРНА РАДА

МОНОЛОГ

Все. З першого — зав'язую. Це страшна звичка. І ще страшніше зло. Хіба можна бути ворогом самому собі? Та й хіба ж лиш собі? Воно і сім'ю майбутню колись зруйнує, і здоров'ю дітей зашкодить... І як я раніше не помічав? Недарма ж кажуть, що привчитись легко, а от кинути... Спочатку наче й приємно: привід є, та й необхідність. А вранці як згадаш — самому бридко стає.

Але одного мене тут вчити не можна. Де ж товариші були, куди комсомол дивився? Ні, ніхто не зупинивчасно, не пояснив шкідливості моєї пристрасті. Всі були байдужими свідками. А бачити і мовчати — хіба це не все одно, що підтримувати?

Зрозумійте, товариші, що я сам страждаю від своєї ганебної і вже хронічної хвороби. Зі мною порвала хороша дівчина, мене друзі не поважають...

Все. З першого числа зав'язую назавжди. На цих комсомольських зборах я, ваш секретар Пилип Водолай, з повною відповідальністю заявляю: віднині беру себе в руки і вгамовую власну балакуність. Вода в доповідях, промовах, виступах і розмовах — це велика вада. Водоляма не місце серед нас!

М. КОРИННИЙ.

ДІЙОВІ ОСОБИ

ВІН — оптимістично настроєна молодша людина років 20—25.
ВОНА — неспокійно настроєна щодо здібностей свого чоловіка жінка віком... (а втім, це не суттєво).

Продавець, аптекарка — особи різного віку і статі.

Місце дії — м. Кіровоград.

Дія перша

Комуністична квартира на 6 сімей. Чоловік збирається за покупками.

Вона. Та не забудь нічого! І ще купи термометр, вати. Книги пам'ятаєш, як називаються?

Він (всесло). Пам'ятаю, любя.

Вона. Ось гроші. Я все підрахувала.

Ось тобі й маєш!

ЩАСТЯ З НАВАНТАЖЕННЯМ

ДРАМАТИЧНА КОМЕДІЯ

Дія друга

Магазин (однієї з міських гастрономів). Він (ввічливо, з усмішкою). Мені, будь ласка, півкілограма риби.

Продавець мовчки кладе на ваги товар.

Він. Я просив риби. А ви поклали кісточки...

Продавець. Не хочете не беріть. (Удає, що хоче зняти з ваг.). Або це, або нічого...

Він. Та добре! Нехай буде. Не гнівайтесь, будь ласка! (Розраховується.)

Дія третя

Черемухини. Аптека.

Він (оптимістично). Мені, будь ласка, термометр, вати.

Аптекарька. Вати немає. Термометри з навантаженням, чи то пак у лабораторії (називає кілька медичних препаратів).

Він. Як? Та це ж утрое дорожче!

Аптекарька (роздратовано). Врозрабі не продаємо. Не хочете — не...

Він мовчки розраховується.

Аптекарька (веселише). А вата є на Новомиколаївці!

Дія четверта

Аптека на Новомиколаївці.

Він. Вага є?

Аптекарька. Є! В лабораторії.

Він (зітхаючи). Давайте...

Дія п'ята

Книжковий магазин по вулиці Шевченка.

Він підходить до продавця з двома

книгами, перев'язаними шовковою стрічкою.

Він. Я хотів би книгу «Варіант № 1».

А ось у мене вже є.

Продавець (гноруючи). Ми подарунків не розкомплектуємо.

Він (безнадійно). Ну що ж... (Розраховується. Від дверей повертається.) А останній номер «Краси і моди» є?

Продавець подає три номери журналу.

Він (з відчаєм в очах). З навантаженням?

Продавець (кладає журнали на прилавок). Можете не брати. Інші заберуть.

Він (приречено). Скільки з мене?

Дія шоста

Гастроном самообслуговування, що на Новомиколаївці.

Починає ходити між полицями. По черзі бере розфасовані цукерки. Кладе пазад.

Він (про себе). По п'ятсот грамів. А мені треба сто. (Безнадійно.) Ет... Візьму!

Продавець-касір. З нас два шістдесят.

Він. Зараз, зараз. (Пішпорить по кишенях, але знаходить там лише кілька мідяків. Червоніє. Починає хвилюватися, випертає кишені.)

Продавець. Громадянин! Не затримуйте черги!

Він (абсолютно). Я... У мене... Я потім зайду. (Залишає пакунок, либігає з магазином.)

Продавець (усміх). Ходять тут, працювати заважають...

Дія сьома

Та ж квартира, що й у дії першій. Дружина розпачує покупки.

Вона. А хліб де? Сир? Цукерки? Забав?

Він (несміливо). Грошей не вистачило.

Вона (з обуренням здивуванням). Як не вистачило? Я все підрахувала! Ану дивись! (Підходить до чоловіка.)

Він (компетентно). А навантаженням!

Дія восьма

Однокімнатна квартира в новому будинку.

Вона. Любий! Завтра до нас переїжджають жінки моя мама і дві тьоті... Ти не проти?

Він (розгублено). Як? Після комуністичної, коли части жити удвох стало таким реальним?

Вона (компетентно). А навантаженням? Завіса.

Юрій ДМИТРЕНКО.

Музика Д. ТУХМАНОВА.
Слова А. ПОПЕРЕЧНОГО.

У НЕДІЛЬНИЙ ДЕНЬ НА Р. ПІЛУПІ

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

СОЛОВ'ЯНА РОЩА

Там, де місяць скатується
Где в зелених дебрях
ветер
роплет, —
Роща солов'їна стоїть,
Біля березової рощи.

Там на тонких розових
ветках,
В зарослях чермухи
душистої
Соловей російський,
Откриває пісню свою
со сністом.

Приніс:
І с полем уноситься печаль,
Із душі уходить врання,
Впереді у житті тільки
даль,
Полна надія людських
дорог.

І земля стає рідною,
І серцем понять друг
друга
проще,
Ты мене душу тронула
соловей.

Маленький волшебник
белой
рощи.

И, совсем не ведая о том,
Ты нашел заветное мне
что-то;
Эту песню да записать
пером,
Что от журавлиного
позста.

Принес,
Там на тонких розовых
ветках,
В зарослях чермухи
душистой
Соловей российский,
Открывает песню свою
со сністом.

С этой песней так
тревожно мне,
С этой песней так
возможно счастье...
Много было песен
на земле,
Только соловьиной
не кончатся.

Принес.

На старі міської спарта-
кяди «Юність-77» вишло
понад 350 хлопчиків трьох
вікових груп. Змагання від-
бувалися на льодовому
полі, яке облядали учні
шкільної і десяти середніх
шкіл міста Світловодська

СТАРТУВАЛА

«ЮНІСТЬ-77»

під керівництвом інструкто-
ра фізкультури жєку № 3
Олександра Миколайовича Хі-
лєнка.

Вже закінчилися перші,
серед хокєїстів старшої ві-
кової групи. Звання чем-
піона міста трєте завоюва-
ла команда жєку № 3, де
капітаном Олександр Рав-
чик.

Хокєїсти цього колективу
не мають жодної поразки.
Вони закинули у ворота
своїх суперників 84 м'ячі,
пропустивши у свої 24.

Першість тріпає. На лід
подитиметься з 30 січня.

гравці хокєїсти середньої
вікової групи.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель Світловодської
міської заочної серед-
ньої школи.

ТИРАЖ «СПОРТЛОТО»

19 січня в м. Москві
відбувся 3-й тираж
«Спортлото». Виграші ви-
пали на такі номери:
«Спортлото» — 14, 25,
27, 39, 41, 46.
«Спортлото-2» — 9, 11,
16, 21, 26, 48.

Виплата виграшів про-
водитиметься з 30 січня.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Мунахарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу вій-
ськово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ, г. Кіровоград.
Газета печатається
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.